

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2016. év október hó 21. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Fkf.16/2015/29. számú ítéletét I. r. vádlott vonatkozásába megváltoztatja.

I. r. vádlott vagyon elleni cselekményeit az I. tényállás esetében társtettesként elkövetett lopás vétségének (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés a/ pont), a II. tényállás esetében orgazdaság vétségének (Btk.379.§.(1) bekezdés c/ pont (2) bekezdés a/ pont) minősíti.

A kiszabott szabadságvesztésbe a házi őrizetben töltött időt úgy számítja be, hogy egy nap szabadságvesztésnek négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét I. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részében a 2015. május 27. napján tartott nyilvános ülés és a 2015. július 8. napján tartott tárgyalást is feltünteti.

Kötelezi I. r. vádlottat a harmadfokú eljárás során felmerült 16.425,- (tizenhatezer-négyszázhuszonöt) Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Székesfehérvári Járásbíróság a 2014. október 31. napján kihirdetett 2.Fk.301/2013/201. számú ítéletével **I.r. vádlottat** társtettesként elkövetett lopás vétsége (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés a/ pont), orgazdaság vétsége (Btk.379.§.(1) bekezdés c/ pont (2) bekezdés a/ pont), 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk.365.§.(1)(3) bekezdés b/ és c/ pont), jármű önkényes elvételének büntette (Btk.380.§.(1) bekezdés), 3 rb. lopás vétsége (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés f/ pont), lopás vétsége (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés a/ pont),közokirat-hamisítás büntette (Btk.342.§.(1) bekezdés c/ pont), fogolyszökés vétsége (Btk.283.§.(2) bekezdés) miatt - halmazati büntetésül - 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben jelölte meg és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés 2/3 részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt.

Fk. II.r. vádlottat 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk.365.§.(1)(3) bekezdés b/ és c/ pont) és társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés bf/ pont) miatt - halmazati büntetésül - 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fiatakorúak börtönében jelölte meg és megállapította,

hogy a vádlott a büntetése 2/3 részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Ellenben a vádlottat a társtettesként elkövetett lopás vétsége (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés a/ pont) miatt emelt vád alól felmentette és megállapította, hogy elkövette a lopással megvalósított tulajdon elleni szabálysértést, amiért figyelmeztetésben részesítette.

Fk. III.r. vádlottat a társtettesként elkövetett lopás vétségének (1978. évi IV. tv. 316.§.(1)(2) bekezdés I. fordulata) és az orgazdaság vétségének (1978. évi IV. tv. 326.§.(1)(2) bekezdés a/ pont) vádjá alól felmentette.

IV.r. vádlottat társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete (1978. évi IV. tv. 316.§.(1)(2) bekezdés f/ pont) miatt 42 óra közérdekű munkára ítélte, melyet fizikai munkakörben kell letöltenie. Rendelkezett a szabadságvesztésre átváltoztatásról, amennyiben a vádlott a munkakötelezettségének önként nem tenne eleget.

V.r. vádlottat 2 rb. lopás vétsége (Btk.370.§. (1)(2) bekezdés bc/ pont), 2 rb. lopás vétsége (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés bc/ és be/ pontok) és lopás vétségének kísérlete (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés bc/ pont) miatt mint visszaesőt - halmazati büntetésül - 10 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg és kimondta, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Veszprémi Városi Bíróság B.72/2012/3. számú ítéletével kapcsolatban engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette.

Beszámította a szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt.

Ellenben e vádlottat a társtettesként elkövetett lopás vétségének (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés a/ pont) vádjá alól felmentette, megállapította, hogy a vádlott elkövette a lopással megvalósított tulajdon elleni szabálysértést, amiért figyelmeztetésben részesítette.

Kötelezte I.r. vádlottat, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg sértett1 magánfélnek 100.000 Ft-ot, továbbá kamatait, sértett2 részére 3.000 Ft-t, míg sértett3 és sértett4 polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

Rendelkezett még járulékos kérdésekről is, így bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete III.r és IV.r. vádlottak vonatkozásában 2014. november 3. napján jogerőre emelkedett és IV.r. vádlott esetében végrehajthatóvá vált.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I.r., fk. II.r. és V.r. vádlottak terhére a büntetésük súlyosítása, míg az I. és II.r. vádlottak, valamint védőik részben felmentés, részben enyhítés, az V.r. vádlott pedig kizárólag enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2015. szeptember 16. napján kihirdetett 2.Fkf.16/2015/29. számú ítéletével a Székesfehérvári Járásbíróság ítéletét I.r., fk. II.r. és V.r. vádlottak tekintetében megváltoztatta.

I.r. vádlott vagyon elleni cselekményeit az I. tényálláspontot illetően társtettesként elkövetett lopás büntettségének (Btk.370.§.(1)(3) bekezdés be/ pont), a II. tényálláspontot illetően orgazdaság büntettségének (Btk.379.§.(1) bekezdés c/ pont, (3) bekezdés c/ pont), az V. tényálláspontot illetően sértett5, sértett6, sértett2 sérelmére elkövetett cselekményeit 3 rb. lopás vétségének

(Btk.370.§.(1)(2) bekezdés bf/ pont) minősítette.

Rögzítette, hogy 1 rb. közokirat-hamisítás büntettét követte el.

A 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette jogi minősítését a Btk.365.§.(1) bekezdés a/ pontjával kiegészítette.

A jármű önkényes elvétele büntette (Btk.380.§.(1) bekezdés, IV. tényállási pont) tekintetében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette.

Az 1 rb. fogolyszökés vétségének (Btk.283.§.(2) bekezdés, X. tényállás) vádja alól felmentette.

Fk. II.r. vádlottat illetően a 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette jogi minősítése kapcsán a jogszabályi hivatkozást a Btk.365.§.(1) bekezdés a/ pontjával kiegészítette.

Rögzítette, hogy 1 rb. lopás vétségének kísérletét követte el.

V.r. vádlott VII/A. tényálláspontban írt cselekményét 1 rb. lopás vétsége kísérletének (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés bc/ pontja) minősítette.

Valamennyi lopási cselekménye kapcsán a minősítés jogszabályi alapjaként a Btk.370.§.(2) bekezdés b/ pontjára is utalt.

Az általa elkövetett tulajdon elleni szabálysértés kapcsán a 2012. évi II. tv. 177.§.(1) bekezdés a/ pontjára utalt.

I.r. vádlott büntetését 2 év szabadságvesztésre, fk. II.r. vádlott büntetését 1 év 6 hónap szabadságvesztésre mérsékelte.

A II.r. vádlott szabadságvesztés büntetésének végrehajtási fokozatát fiatakorúak fogházában jelölte meg.

Pontosította fk. II.r. vádlott esetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását.

Az elsőfokú ítélet bűnjeleke vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárására utasította.

Sértettl magánfél polgári jogi igénye kapcsán a kamat megfizetésére vonatkozó rendelkezést is helyesbítette.

Az elsőfokú ítélet indokolással ellátott kiadmányait azzal is kijavította, hogy I.r. vádlott 30.000 Ft eljárási illeték állam javára megfizetésére is köteles.

Ugyancsak helyesbítette a vádlottakat terhelő, illetve az állam terhén maradó bünyügyi költség összegét is.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Rendelkezett I.r. vádlott előzetes letartóztatásának továbbmenő beszámításáról és kötelezte a fellebbezéssel érintett vádlottakat a másodfokú eljárásban felmerült bünyügyi költség viselésére.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I.r. vádlott felmentése miatt, a büntetése súlyosítása végett, míg I.r. vádlott és védője felmentésért fellebbezett.

A Fejér Megyei Főügyészség a BF.2988/2013/4. számú átiratában a fellebbezés indokolásául arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság törvénysértően mentette fel az I.r. vádlottat a Btk.283.§.(2) bekezdésébe ütköző fogolyszökés vétségének vádja alól.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállásból helytálló következtetést vont arra, hogy a tényállásban felsorolt és a rendőri jelentésben rögzített esetek sorozata, a tartózkodásra

kijelölt helyről való elköltözés, majd hollétének a hozzátartozók előli eltitkolása, elfogásakor a hatóság előtt maga álnéven való megnevezése azt a tényt teszi megállapíthatóvá, hogy a vádlott a házi őrizet ellenőrzését a kijelölt lakcímén ellehetetlenítette. Ez pedig az elsőfokú bíróság által megállapított célzatot támasztja alá, mely szerint az I.r. vádlott szándéka a büntetőeljárás hatálya alóli kivonás volt. Így az elsőfokú bíróság megalapozottan mondta ki I.r. vádlott bűnösségét fogolyszökés vétségében.

Észrevételezte, hogy a tárgyaláson bejelentett ügyészi indítványtól eltérően a Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását nem egészítette ki azzal, hogy I.r. vádlott az ítéletben szereplő vagyon elleni cselekményeket rendszeres haszonszerzésre törekedve, üzletszerűen valósította meg és az ügyészi indítványtól eltérően a vagyon elleni cselekményeket nem minősítette üzletszerűnek annak ellenére, hogy a jövedelemmel nem rendelkező I.r. vádlott 2012. január, április és május hónapokban sorozatjelleggel, haszonszerzésre törekedve követte el a lopási cselekményeit, ezzel biztosítva a megélhetését.

Utalt arra, hogy a jármű önkényes elvétele vétsége vonatkozásában történt eljárás megszüntetés folytán kissé szűkült a bűncselekmények köre, azonban ezt figyelembe véve is eltúlzottan enyhe a kiszabott szabadságvesztés büntetés. A másodfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a bűncselekmények tárgyi súlyát, sorozatjellegét és túlzott mértékben vette figyelembe az enyhítő körülményeket, különösen azt, hogy I.r. vádlott a bűncselekmények többségét fiatalkorúként követte el.

Indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a Be.398.§.(2) bekezdése alapján változtassa meg a másodfokú bíróság ítéletét és I.r. vádlott bűnösségét mondja ki 1 rb. a Btk.283.§.(2) bekezdésébe ütköző fogolyszökés vétségében, az ítéleti tényállást egészítse ki azzal, hogy az I.r. vádlott a vagyon elleni cselekményeket rendszeres haszonszerzésre törekedve, azaz üzletszerűen valósította meg és ennek alapján a vagyon elleni bűncselekményeket minősítse üzletszerűnek, illetve az I.r. vádlottal szemben kiszabott büntetést - a végrehajtási fokozat érintetlenül hagyása mellett - az elsőfokú bíróság által kiszabott mértéket meghaladóan súlyosítsa.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.15/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak.

Azt fejtette ki, hogy mind az első-, mind a másodfokon eljáró bíróság alapvetően betartotta a perrendi szabályokat.

Az elsőfokú bíróságon a bizonyítási eljárást bírói tanács¹ kezdte, s már a perbeszéddekig eljutott, amikor a hivatásos bíró személyének változására került sor. A bírói tanács² az eljárást a Be.287.§.(4) bekezdése figyelembe vételével megismételte.

Észrevételezte, hogy ezért az elsőfokú ítéletben a 2014. szeptember 17-ét megelőző tárgyalási határnapok feltüntetése szükségtelen volt.

2014. szeptember 17. napján I.r. vádlott nem volt jelen. 2014. október 1-jén csak a II.r. és az V.r. terhelt jelent meg, s az őket érintő B.3462/2014/4., illetve B.1434/2014/2. számú váddal kapcsolatban folyt a bizonyítás. 2014. október 15-én történt meg tulajdonképpen az iratok részletes felolvasása, ismertetése, egyes iratok kézbesítése. Ekkor I.r. vádlott jelen volt, s hallhatta azon tanúk vallomását is, akiket bírói tanál a tanúk kérésére az I.r. vádlott távollétében hallgatott meg, s a vádlott visszaérkezését követően nem nyilatkozta, él-e észrevétellel.

A terjedelmes iratanyagból ugyanakkor mégsem került minden ismertetésre.

A hiányosságot a másodfokú bíróság pótolta, tárgyalásra tért át, és az iratismertetésen túl a terhelt édesanyját is nyilatkoztatta.

Az eljáró bíróságok így ügyfelderítési kötelezettségüknek eleget tettek.

A történeti tényállásokat alapvetően megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság, a szükséges minimális korrekciót a másodfokú bíróság elvégezte.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett, és a IV. tényállás kivételével a I.r. vádlottat érintő cselekményekkel összefüggésben okszerűen vont következtetést az I.r. vádlott bűnösségére.

A cselekmények minősítését a másodfokú bíróság által elvégzett korrekcióval törvényesnek jellemezte.

Álláspontja szerint ugyanakkor a másodfokú bíróság téves jogkövetkeztetést vont le akkor, amikor a X. tényállással összefüggésben a terheltet a fogolyszökés vétségének vádja alól felmentette.

Az elsőfokú ítélet 51-52. oldalán kifejtett indokolást helyesnek ítélte, s az eljáró tanács tekintettel volt arra is, hogy a cselekménynek célzatosnak kell lennie.

A másodfokú bíróság utalt arra, hogy nevezett családja elköltözött az ingatlanból, ezért a fiatalkorú nyilván velük tartott, s nem lehet arra következtetést levonni, hogy ki akarta volna vonni magát a kényszerintézkedés hatálya alól.

Utalt azonban arra a fellebbviteli főügyészség, hogy a másodfokú eljárásban került ismertetésre a 3760/2012. bü. számú irat 359. oldalán elfekvő jelentés, miszerint már azon a móri címen kereste a terheltet a rendőrség, ahová költözni kívántak, s ott mondta azt az anya, hogy fiát jó ideje nem látta, nem tudja pontosan hová költözött.

Akkor sem ezen a címen tartózkodott, amikor 2012. augusztus 17-én őt elfogták, s magát H. M.-nek adta ki.

Ezen túlmenően a III. tényállásbeli cselekményt is a házi őrizet hatálya alatt követte el, s az iratokból kitűnik, hogy nevezett édesanyja elég „öntörvényű” nevelést alkalmazott, elnézte a bűnözői életmódot. A terhelt ebben az időszakban már nem élt szorosan a családdal, az eljárás során pedig, a jelen vádpontot érintő időszakot követően Szlovákiába ment ki.

Sorozatosan kellett magatartása miatt különböző kényszerintézkedéseket elrendelni vele szemben.

Jelezte a fellebbviteli főügyészség azt is, hogy időközben, jelen eljárás alatt elrendelték a Székesfehérvári Járásbíróság 10.Fk.424/2013/16. számú ítéletével kiszabott 2 év szabadságvesztés végrehajtását. Ezt a másodfok helybenhagyta, s halasztást nem engedélyeztek nevezett részére. A priusz szerint 2015. április 8-án kezdte meg büntetése letöltését, melyből feltételesen 2015. november 10-én szabadulhatott, büntetése 2016. július 9-én telne le.

Megjegyezte azt is, hogy a másodfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően mintegy két hónappal újabb végzést hozott 2015. november 12-én 2.Fk.16/2015/33. számon, melyben a vádlott előzetes letartóztatását megszüntette és a 2 év szabadságvesztésbe a 2015. november 10-től 2015. november 12-ig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámította.

A büntetés kiszabása kapcsán arra hivatkozott, hogy a bűnösségi körülményeket megfelelően vették

számba az eljáró bíróságok, ugyanakkor a másodfokú bíróság indokolatlanul enyhítette az alapvető társadalmi normákkal szembehelyezkedő, sorozatosan bűncselekményeket - köztük jelentősebb tárgyi súlyú rablást - elkövető I.r. vádlott büntetését. Az időmúlásban a terheltnek volt szerepe, így az nyomatékkaal a javára nem értékelhető.

Véleménye szerint a kiszabott büntetés sem a speciális, sem a generális prevenció szempontjaira nincs tekintettel, ezért annak súlyosítását látta indokoltnak.

A másodfokú ítélet járulékos rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék 2.Fkf.16/2015/29. számú ítéletét I.r. vádlott tekintetében a Be.398.§.(1) bekezdése alapján változtassa meg, nevezett bűnösségét fogolyszökés vétségében is állapítsa meg, büntetését súlyosítsa, egyebekben hagyja helyben.

A fellebbezés elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen az írásbeli átiratába foglaltakkal egyezően szólalt fel.

I.r. vádlott védője a perbeszédében a fellebbezését fenntartotta. A fogolyszökés tekintetében a másodfokú bíróság által hozott felmentő rendelkezést megalapozottnak találta. Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezése szerinti megváltoztatását indítványozta.

A fellebbezéseket a harmadfokú bíróság más okból találta megalapozottnak.

A bejelentett kétoldalú perorvoslatok alapján a harmadfokú bíróság a Be.387.§.(1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első-és másodfokú bírósági eljárást is felülbírálta abból a szempontból is, hogy eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásában megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

A harmadfokú bíróság ennek során megállapította, hogy mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság alapvetően a perrendi szabályok betartásával járt el.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, az általa megállapított tényekből további tényekre is a logika szabályai szerint következtetett.

Széleskörű bizonyítást folytatott le, a bizonyítási indítványoknak eleget tett, így került sor tárgyszakértől tárgyalási megidőzésére, aki az I. és II. tényállásban szereplő ékszerek értékére nyilatkozott.

A bizonyítás körében törvényes volt az írásszakértői vélemény beszerzése az I. tényállás helyszínén lefoglalt iratra.

A vádlotti és tanúvallomások közötti ellentéteket is igyekezett tisztázni, adott esetben a tanúk visszaidézésével és egymás jelenlétében történt kihallgatásával a III. tényállásban szereplő cselekmények esetében.

Törvényesen járt el, amikor a vádlottak távollétében hallgatta meg a Be.292.§.(2) bekezdésére figyelemmel tanú1-et, tanú2-t, tanú3-at, sértett5-öt, tanú4-et és sértett6-ot. Vallomásuk a 2014. április 2. napján tartott tárgyaláson a vádlottak jelenlétében felolvasásra került.

Az elsőfokú bíróság tanácsváltozás folytán a Be.287.§.(4) bekezdés helyes alkalmazásával ismételte

meg a tárgyalást a korábbi tárgyalások anyagának ismertetésével 2014. szeptember 17. napján. Kétségtelen, hogy ekkor I.r. vádlott nem volt jelen, de a 2014. október 15. napján tartott tárgyaláson a járásbíróság ezt az eljárási hibát észlelte és orvosolta azzal, hogy az ő vonatkozásában is megismételte a tárgyalást a Be.287.§.(4) bekezdésében foglaltak szerint.

A tárgyalások anyagának ismertetését követően arra I.r. vádlott és védője nem tettek észrevételt.

A tárgyalás megismétlése miatt helytállóan hívta fel a fellebbviteli főügyészség a figyelmet arra, hogy a megismétlést megelőző tárgyalási napok feltüntetése az elsőfokú ítélet bevezető részében valóban szükségtelen volt. Ez azonban a harmadfokú bíróság részéről intézkedést nem igényelt.

A másodfokú bíróság is betartotta az eljárási szabályokat.

Helyesen észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nem szerezte be a IV. tényállásban szereplő cselekménynél sértett⁷ magánindítványát.

Azt is helyesen észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a kétségtelenül terjedelmes iratból néhány okirat ismertetését elmulasztotta.

Ezeket a hiányosságokat azonban tárgyalás kitűzésével és bizonyítás felvételével megfelelően orvosolta.

Ennek kapcsán hiányosságként észlelte a harmadfokú bíróság, hogy a törvényszék csak 2015. szeptember 15. napját tüntette fel az ítélete bevezető részében az ítélete alapjául, holott az ügyben 2015. május 27. napján nyilvános ülést, 2015. július 8. napján pedig tárgyalást tartott. Ez utóbbin került sor egyébként sértett⁷ megnyilatkoztatására a magánindítvánnyal kapcsolatban.

Az első fokon eljáró bíróság jórészt megalapozott tényállást állapított meg. A részbeni iratellenességet és megalapozatlanságot - ami a tényállás II. és X. pontjait érintette - a másodfokú bíróság a tényállás megfelelő kiegészítésével, pontosításával orvosolta.

A Be.388.§.(1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletet meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

A harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság által irányadónak tekintett tényállást döntő részében megalapozottnak tartotta, annak csak kisebb pontosítását látta szükségesnek a Be.388.§.(2) bekezdésében biztosított lehetőség alapján, a fellebbviteli főügyészség észrevétele kapcsán I.r. vádlott korábbi felfüggesztett szabadságvesztésének elrendelése kérdésében.

Ezért a tényállást a másodfokú iratok 24-IV. sorszáma alatt elfekvő határozatküldemények alapján azzal egészíti ki, hogy I.r. vádlottal szemben a Székesfehérvári Járásbíróság 2013. július 15. napján jogerőre emelkedett 10.Fk.424/2013/16. számú ítéletével kiszabott 2 év - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetés végrehajtását utóbb, a pártfogó felügyelet szabályainak súlyos megsértése miatt a Székesfehérvári Járásbíróság a 2014. október 31. napján kelt és a Székesfehérvári Törvényszék Bpkf.508/2014/2. számú végzése folytán 2014. december 16. napján jogerőre emelkedett 2.Beü.574/2014/5. számú végzésével elrendelte.

Az így kiegészített tényállás már minden szempontból megalapozott, így irányadó volt a harmadfokú bírósági eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság az egyes tényállási pontokat illetően igen részletesen eleget tett az indokolási kötelezettségének.

Vádpontonként mutatta be a vádlotti védekezéseket, a rendelkezésre álló tanúvallomásokat, különös

gondot fordítva azok ellenmondásaira is, az okirati bizonyítékokat, a szakértői véleményeket. Ezeket a bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot milyen okból fogadott el, illetve, hogy melyiket miért vetette el.

A I. tényállás esetében I.r. vádlott tárgyaláson tett beismerő vallomását megerősítette tanú5 vallomása, a genetikai-és írásszakértői vélemény is.

A II. tényállásnál is a bizonyítékok okszerű mérlegelésével foglalt állást akként, hogy Zslt I.r. vádlott beismerő vallomása, tanú1 vallomása, az I.r. vádlott lakóhelyén tartott házkutatás jegyzőkönyve alapján kétséget kizáróan bizonyítottak láttá, hogy sértett 4-től meg nem állapítható személy által eltulajdonított ékszerek I.r. vádlotthoz kerültek, aki tudott azok bűncselekményből származásáról. Azt is logikus mérlegeléssel indokolta meg, hogy a meg nem került ékszerek tekintetében miért nem látta megállapíthatónak az I.r. vádlott felelősségét.

A III. tényállásban szereplő rablási cselekmények esetében is rendkívül részletesen és elemző módon értékelte az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat.

Logikus érvekkel vetette el I.r. vádlottnak azt a védekezését, hogy sértett8 nyakát nem ő, hanem II.r. vádlott szorította meg, és hogy miért nem fogadta el II.r. vádlott erre vonatkozó beismerését, valamint tanú6 vallomásának ezen részét.

Tanú7 nyomozás során tett és tanú8 által következetesen hangoztatott vallomásai alapján kétséget kizáróan látta megállapíthatónak, hogy ezt a magatartást I.r. vádlott fejtette ki, aki egyébként maga sem vitatta, hogy végig jelen volt a történetknél és társa - a II.r. vádlott - fenyegető magatartásának, valamint gyk. B.R. erőszakos magatartásának is tanúja volt, csakúgy mint a sértettek értéktárgyai elvételének.

Az V. tényállás kapcsán is minden lehetséges bizonyítékot számba vett és I.r. vádlott következetes tagadásával szemben a vádlottat végig egyértelműen felismerő tanú4 és az azt megerősítő tanú9 vallomása alapján látta megállapíthatónak a vádlotti felelősséget. Az elvett értékek tekintetében a sértetti nyilatkozatokat és sértett1 mobiltelefonja esetén a beszerzett tárgyszakértői véleményben írtakat tekintette irányadónak.

A tényállás IX. pontja esetében is helyes volt a bizonyítékok értékelése, a vádlotti beismerést alátámasztó okiratok felsorolása.

A X. tényállásnál is jórészt helyesen sorolta fel azokat a bizonyítékokat, amelyek a tényállásban írtakat megalapozták.

A elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét a másodfokú bíróság is maradéktalannak jellemezte és az ott írtakkal maga is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a tényállásból - a IV. és X. tényállás kivételével - okszerűen következtetett I.r. vádlott bűnösségére és a cselekményeit - szemben a másodfokú bíróság álláspontjával, az I. és II. tényállás vagyon elleni cselekményeit is - törvényesen minősítette.

A felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezés elfogadtatását célozzák, ami a harmadfokú eljárásban sem vezethet eredményre, így a vádlott felmentésére nem kerülhet sor.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor I.r. vádlott I. tényállásban szereplő cselekményét a Btk.370.§.(1)(3) bekezdés b/ pont, be/ alpontja alapján, a II. tényállásban írt magatartást pedig a Btk.379.§.(1) bekezdés c/ pont, (3) bekezdés c/ pontja szerint -

nemesfémre elkövetettnek - minősítette.

A minősítésváltoztatás azzal függött össze, hogy a másodfokú bíróság szerint - figyelemmel arra, hogy az eltulajdonított tárgyak aranyból, azaz nemesfémből készültek - a cselekmények súlyosabb minősítése indokolt.

A harmadfokú bíróság szerint azonban a lopás, illetve az orgazdaság ezen minősített esete - összevetve a Btk.383.§.c/ pontjában adott értelmezéssel - a külön törvényben meghatározott nemesfémeket tartalmazó kisebb értékű dolog eltulajdonításakor/vagyoni haszonszerzés végetti megszerzésekor, stb. csak akkor állapítható meg, ha az elkövető célja nem magának a dolognak, hanem a benne lévő fémtartalomnak eltulajdonítása/megszerzése.

Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a minősítő körülmény bevezetésének indoka a gazdasági károkat okozó és a közszolgáltatások biztonságát veszélyeztető illegális fémkereskedelem visszaszorítása volt. (EBD2015.B.4.)

Mindezekből következően I.r. vádlott vagyon elleni cselekményei az I. tényállás esetében társtettesként elkövetett lopás vétségének (Btk.370.§.(1)(2) bekezdés a/ pont), a II. tényállás esetében orgazdaság vétségének (Btk.379.§.(1) bekezdés c/ pont (2) bekezdés a/ pont) minősülnek helyesen.

Helytállónak tartotta viszont a harmadfokú bíróság - szemben az ügyészi állásponttal - a másodfokú bíróságnak a fogolyszökés kapcsán az ítélete 10. oldal 4 bekezdésétől a 12. oldal 3. bekezdéséig tartóan kifejtett érvelését. Ahhoz pusztán annyit kíván még hozzáfűzni, hogy arra adat nem merült fel, hogy a házi őrizet tartama alatt I.r. vádlottal szemben bármilyen nyomozati cselekmény meghiúsult volna annak következtében, hogy az I.r. vádlott megszegte a házi őrizet szabályait. Ekként pedig a bűncselekmény megállapítására nem kerülhet sor, csak a Be.139.§.(1) bekezdésében írt szankciók alkalmazhatók.

Ahogy arra a másodfokú bíróság helyesen utalt, az elfogatóparancsot nem abban az ügyben bocsátották ki, melyben korábban a házi őrizetet elrendelték. A rablási cselekmények miatti elfogásakor a más néven történő bemutatkozás pedig egyértelműen nem a korábbi lopási cselekmények miatti eljárás alóli kibúvást célozta.

Annak a fellebbviteli főügyészség által felvetett érvnek sincs jelentősége, hogy I.r. vádlott utóbb ország1-be ment ki és hogy később különböző kényszerintézkedéseket kellett vele szemben elrendelni.

Ezzel összefüggésben azonban rögzíthető, hogy az első fokon eljáró bíróság a nem jogerős ítélet kihirdetését követően az I.r. vádlott előzetes letartóztatását megszüntette. A Székesfehérvári Törvényszék a 2015. január 21. napján meghozott 2.Bpkf.16/2015/2. számú végzésével - megváltoztatva az elsőbírői döntést - elrendelte I.r. vádlott előzetes letartóztatását. Tény, hogy az előzetes letartóztatást csak 2015. március 24. napján tudták foganatba venni.

A bűnösségi körülmények elsőfokú bíróság által felsorolása és annak a másodfokú bíróság általi kiegészítése teljes körű volt.

A másodfokú bíróság által kiszabott büntetés megfelelő, figyelemmel a két vagyon elleni cselekmény enyhébb minősítésére és a helybenhagyott felmentő rendelkezésre is, súlyosítására a harmadfokú bíróság nem látott okot.

Egyéb járulékos kérdésekben hozott döntések legnagyobbbrészt helyesek voltak. Nem rendelkezett viszont sem az első, sem pedig a másodfokú bíróság a házi őrizet beszámítási kulcsáról, így azt a

harmadfokú bíróságnak pótolnia kellett a Btk.92.§.(1)(3) bekezdés a/ pont II. fordulata szerint.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Fkf.16/2015/29. számú ítéletét a Be.398.§.(1)(2) bekezdései alapján I.r. vádlott tekintetében a rendelkező rész szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.397.§. alapján helybenhagyta.

A Be.385.§. és a Be.381.§.(1) bekezdése alapján a harmadfokú eljárásban felmerült bünyügi költség megfizetésére I.r. vádlottat kötelezte a Be.338.§.(1) bekezdésének alkalmazásával.

Budapest, 2016. év október hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Magócsi István sk.
előadó bíró

Csiszárné dr. Kertész Andrea sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Fkf.16/2015/29. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Fkhar.42/2016/8. számú ítéletében írt változtatással I.r. vádlott tekintetében 2016. év október hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év október hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő